

FOLK OG LAND

NR. 17 — 17. ARGANG

LØRDAG 7. SEPTEMBER

LØSSALG Kr. 1,50

«Europas farligste mann» er 60 år

Otto Skorzenys eventyrlige innsats i krig og i fred

Otto Skorzeny har isom-
mer fylt 60 år. I den anled-
ning gjengir vi fra Deutsche
Wochen-Zeitung .. efterføl-
gende artikkel av dr. Carl
Harding, Madrid:

I 25 år har navnet Skor-
zeny spøkt i verdenspresse,
radio, fjernsyn, ukepresse.
Literater og filmfolk produ-
serer stadig nye «avslørin-
ger» om planene, de hemme-
lige oppdrag og gjerningene
til den tyske kommandofø-
rer. Etter hans dristige kup
ved Champo Imperatore til-
trodde de allierte ham til-
synelatende alt. Amerikan-
ernes engstelse, sensasjons-
lyst og forkjærlighet for ryk-
ter mangedoblet frykten for
Skorzenys Geheimkomman-
doer til ren overtro. Hvem
er Otto Skorzeny som for-
årsaket mareritt hos de alli-
erte i de siste krigsår og
bragte selv Montgomery og
Eisenhower i vanskelige om-
stendigheter? Hvorfra kom
han, hva gjorde han før og
hva etter krigen?

En sivilist — fra Wien.
Akademiker. Etter avlagt
eksamen ved den tekniske
høyskole i Wien bygget han
opp sin egen bedrift. All-
roundsportsmann, seierher-
re i mange konkurranser.
Tapperhet, karakter, vilje og
vurderingsevne bestemte
hans vei sammen med den
medfødte åndsnærværelse
som gjorde tometersman-
nen til noe mere enn den
blotte og bare pågangsmann
og kriger, og gjorde ham
verdifulle for den egne leir
og farlig for fienden.

Skorzeny holder seg ung og sprek.

Særkommandoer.

3. september 1939 blir
Skorzeny innkalt: Frank-
rike — Nederland — Ro-
mania. Reserveløytnanten
klarte å hindre en truende
blodsutrydelse mellom ok-
kupenter og befolkning i
Jugoslavia gjennom sin
åndsnærværelse og blir der-
for ekstraordinært forfrem-
met til overløytnant. I Øs-
ten er han med fra begyn-
nelsen — til foran Moskva,
hvor han blir begravet. Bare
hånden som stakk frem red-
det ham. Etter rekonvale-
sensen omskolert til panser-
våpnet og derefter regi-
mentsingeniør ved en SS-
panserdivisjon. I april 1943:
Oppdrag om dannelsen av
særkommandoer for spiona-
sjer og aksjoner i fiendeland.
Gjennom studium av de alli-
erte hemmelige tjenester
ble Skorzeny klar over sjan-
sen til å tilføye de allierte

avgjørende slag ved overras-
kende særaksjoner, ved å
sjalte ut nøkkelindustrier,
oljeraffinerier, oljelednin-
ger m. v. Virvaret innen de
forskjellige tyske Abwehr-
Gegenspionasje-organisa-
sjoner, kompetansestridig-
heter mellom Wehrmacht og
SS-riksledelsen, byråkrati
og engstelig sneversynthet
forpurret realiseringen av i
detalj utarbeidede komman-
doforetagender. Skorzenys
gjennomførte aksjoner kun-
ne under slike omstendig-
heter bare virkelig gjøres
som «Führerbefehl» — an-
ordnet av Hitler personlig.

SS-sikkerhetstjeneste øns-
ket å overta Skorzeny fast,
men han avsto til stor mis-
nøye hos Himmler. I Fried-
enthal ved Oranienburg
(Berlin) bygget Skorzeny
opp sine kommandos. Vå-
pen og sprengstoff «leverer»
de engelske Secret Service
agenter som nesten daglig
blir kastet ned over de be-
satte områder og snappet
opp. Fra Nederland blir
en direkte radioforbindelse
med hovedkvarteret til Se-
cret Service opprettholdt.
Kodeord og nøkkel var
kjent. Således kom Skor-
zeny som den første tysker
i besiddelse av Secret Ser-
vices spesialvåpen, den så-
kalte Sten-M-Pistol med lyd-
demper, som han frekt «be-
stilte» i London og — mot-
tok. De tyske steder avsto
imidlertid kortsynte en se-
riemessig fremstilling av
den.

I alle sine instanser for-
ble Skorzeny tro mot sitt
prinsipp: ingen kjøpte agen-
ter, bare frivillige. Da SS
forbød videre verving til dis-
se enheter i sine rekker, re-
krutterte vår mann innen
alle de fire Wehrmachts-del-
er og kommanderte i løpet
av kort tid en elitetropp av
alle våpenarter.

«Mussolini-røver».

I slutten av juli 1943 blir
Skorzeny beordret til Füh-
rerhauptquartier (FHQ)
Wolfsschanze og gitt i opp-
drag av Hitler å befri Mus-
solini. Italienerne hadde 25.
juli arrestert sitt statsover-
hode og gjemt ham bort.
Rykter og forflytninger skul-

(Forts. side 2)

De utrolige hendelser i Norge i aprildagene 1940

De mange varsler og den manglende mobilisering

I innstillingen fra Under-
søkelseskommisjonen av
1945 slås det som kjent fast
at det ingen alminnelig mo-
bilisering ble vedtatt av Ny-
gaardsvoldregjeringen 9. ap-
ril 1940 (side 100 m. flg.).
Det som ble vedtatt var bare
å innkalle feltbrigadene i de
sørlige divisjoner i den ut-
strekning feltbataljonene ik-
ke allerede var inne til nød-
tralitetsvakt. Innkallelser
skulle skje skriftlig gjen-
nom posten og fremmøteda-
gen for mannskapene var
satt til 11. april. Både stats-
råd Ljungberg og statsråd
Lie har gitt eiendommelige
forklaringer på dette og de
to førstnevnte har bl. a. opp-
lyst at regjeringen vedtok
«alminnelig mobilisering» og
at forsvarsministeren gav
generalstaben telefonisk be-
skjed herom. Dette benektes
av generalstaben og Under-
søkelseskommisjonen sier at
«statsrådene Ljungbergs og
Lies forklaring må bero på
en feilerindring.»

Det er jo en pen måte å si
det på og vi synes nok den
burde strukket seg til å si at
forklaringene berodde på en
interessebetonet erindrings-
forskyvning. Ellers hadde jo
Nygaardsvoldregjeringens
statsråder en høyst besyn-
derlig hukommelsessvikt når
det gjaldt ubehagelige
kjennsgjerninger. Vi minner
om at Nygaardsvold, Koht
og Ljungberg ikke kunne er-
indre å ha sett kapitulasjons-
avtalen av 10. juni 1940 da
de vitnet i Skanckesaken,
trass i at de hadde satt sine

Den norske utenriksminister den-
gang var like utrolig som hendel-
sene.

navnetrekk på UD's eksem-
plar av avtalen.

Når man kjenner til alle
de varsler om truende fare
som Koht og hans utenriks-
departement fikk i dagene
før tyskernes ankomst, så er
det faktisk fullstendig ufor-
klarlig at det ikke ble mobili-
sert — om ikke annet så dog
i den utstrekning det ende-
lig ble gjort 9. april — skal
vi være ondskapsfulle og si:
da det var klart at en ingen
hjelp kunne få fra det Eng-
land som på sin side forbe-
redte invasjon?

La oss innledningsvis i
korthet oppsummere hvor-
ledes den såkalte «militære
beredskap» var i aprildage-
ne i henhold til hva Under-

(Forts. side 7)

Skorzeny sammen med sine menn etter befrielsen av Mussolini.

Skorzeny i fangeleiren.

Andenæs og den rettslige betryggelsen

«Som vårt lands største strafferettskspert»

blir prof. Andenæs omtalt i et innlegg i Aftenposten av adv. S. Stray Fischer. Men er nå ikke det å ta vel sterkt i for å si det pent? Hans befatning med det såkalte rettsoppgjøret — og noe annet er han jo ikke kjent for — synes i all fall ikke å være noe overbevisende grunnlag for en slik karakteristikk — dette oppgjøret som en annen kjent og anerkjent ekspert i strafferett — prof. J. Skeie — karakteriserte som den største rettsløshet i vår historie. En hardere — en mer knusende dom kunne det vel ikke få. Flere norske jurister — og svenske også — har uttalt seg i samme lei, ja en kjent Oslo-adv. har endog påstått at det ikke hadde noe med jus å gjøre. Og det mener forøvrig adv. Stray Fischer også etter som hun betegner det som et tvers igjennom politisk oppgjør. Og noe annet var det ikke — i alt avgjørende. Endog h.r.adv. Annæus Schjødt sen. — den exited actor i Quisling-saka — fremhevet sterkt i et foredrag at det underliggende motiv i det politiske oppgjøret var: «**Døm andre for at I ikke selv skal bli dømt**» — for på den måten å lede oppmerksomheten bort fra seg selv og kjøre den over på andre.

Så en må jo si at motivet var nyttig — og fremfor alt ædelt — og at resultatet ble en rettsløshet som vi aldri har opplevet.

Og denne rettsløshet skal hr. Andenæs hatt en del befatning med. Hvor mye er det uråd å vite. Han skal ha vært rådgiver for herrene Aulie og Gundersen — og gjennom dem for Gerhardsen og kompani — for denne «vennekrets av de ukynligste personer» — for å sitere Hambro — og dessuten i blad, bøker og på møter opptrådt som det politiske oppgjørs faste forsvarer.

At herrene Aulie og Gundersen — like eins som «vennekretsen av de ukynligste personer» — trengte juridisk hjelp — og fram for alt en smart — er det ingen — eller i all fall få — som undres over, men at en ekspert i strafferett — og til og med «vårt lands største» — ville legge seg bort i et politisk oppgjør — det er vanskelig å fatte. Motivet må ha vært nokså sammensatt.

Hr. Andenæs har hevdet at oppgjøret gikk for seg i «rettslig betryggende former». Det kunne nevnes ei

rad direkte — og indirekte — prov for at denne påstand ikke holder. Her bare tre:

For det første: Hvis «formene» var så tvers igjennom korrekte, hvordan kunne da oppgjøret skeive seg så til at det av andre strafferettslig sakkyndige ble karakterisert som nevnt? Er strafferetten et slikt dunkelt eller abstrakt felt at sakkyndige kan komme til stikk motsatte resultater?

For det andre: Hva var grunnen til at Gerhardsen og kompani ikke turde godkjenne Europadomstolen for menneskerettighetene før 15—16 år etter den var opprettet? Jo, i følge stortingsmann Hønsvalds opplysning på Nordisk rådsmøte på vårparten i 65 — var det det såkalte «rettsoppgjøret» som sto i vegen. Gerhardsen og kolleger var selv klar over at størsteparten av oppgjøret rettslig sto så slett at det ville blitt underkjent av den nevnte domstolen om hele oppgjørskomplekset ble innanket for den. Så det må visst ha vært noe guffent med de «betryggende rettslige former» fra norsk side.

Først da Tinget hadde strødd sand på meldingen om rettsoppgjøret og dermed blitt medansvarlig i det — ei melding som mest av alt minnet om ei årsmelding fra et fellesslakteri — så og så mange skutt, så og så mange livsvarig, så og så mange med bøter, fengsel, inndraging osv. — kom «vennekretsen» med forslag for Tinget om å godkjenne Europadomstolen — den som langt de fleste andre land i vest hadde godkjent mest med det samme den ble stiftet eller opprettet.

For det tredje: Etter norsk rett kan ikke lov- makere dømme etter lover de selv har vært med å utforme. Denne regel ble til dels fraveket i oppgjøret.

Og en kan gjerne legge til: Hvordan kunne rettslige former overholdes — og det endog betryggende — når det underliggende siktepunkt for oppgjøret var «å dømme andre for selv ikke å bli dømt»? Grunnlaget for denne uttalelsen kan det bli høve å komme tilbake til. Her vil det ta for stor plass.

Det forsvaret hr. Andenæs har levert eller presteret for det politiske oppgjøret henger for det meste i luften — og det av den enkle grunn at størsteparten av det ikke

For ordens skyld

— og i forbindelse med Sovjetsamveldets aggresjon mot Tsjekkoslovakia — understreker vi at når vi har vært motstandere av norsk deltagelse i NATO så skyldes det at risikoen er så meget større enn den høyst tvilsomme hjelp vi eventuelt kan få. Men det betyr naturligvis ikke at vi mener Norge uten videre og plutselig skal gå ut av NATO uten først å ordne seg med det alternativ vi ut fra mange hensyn — blant annet ønsket om et forenet Norden — foretrekker: et nordisk forsvarsforbund, hvis nøytralitet vi skulle tro vil kunne bli garantert av begge verdensmakter. At et slikt alternativ ikke blir utredet på en tilbørlig måte er etter vår mening en grov forsømmelse fra deres side som vakt skulle være. En forsømmelse av samme art som den der førte til 9. april 1940.

lar seg forsvare — selv ikke med hr. Andenæs' lette elegante uttrykksett, som vel kunne blende og bløffe den store mengda, som ikke har umaket seg med å sette seg inn i det emnet, men neppe dem som har noe kjennskap til det.

«Betryggende rettslige former»? Det kan i all fall ikke være det materialet «Stortingsmelding nr. 64» bygger på hr. Andenæs har hatt i tankene, et materiale, — til dels pønsket ut av provokatører i forståelse med Landssvikavdelingen ved Oslo Politikammer — en avdeling med hr. L'Abbé Lund som sjef, han som nå fra årsskiftet ble forfremmet til dommer i lagmannsretten. Denne utnevnelse — like eins som det at statsadv. Dorenfeldt samtidig ble utnevnt til riksadv. viser at også den regjering vi nå har lider kronisk av samme angstbiteri som den forrige når det gjelder oppgjøret — enda det i følge hr. Andenæs gikk for seg i så «betryggende rettslige former». Hr. Dorenfeldt leverte jo et råkende prov på det da han i 1948 forlangte P. Harsem arrestert med det påskudd å hindre Harsem fra å rømme landet, mens den egentlige grunn var Harsems kritikk av oppgjøret i boka «Utrolig men sant». Byretten var fornuftig nok til ikke å godta Dorenfeldts påskudd. Når en så attpå husker på at den tidligere justisminister Gundersen er havnet i H.rett — der T. Wold er formann — så er det også et ledd i «betryggende rettslige former».

H. Frøystad.

«Europas farligste mann»

(Forts. fra side 1.)

le vanskeliggjøre ventede befrielsesaksjoner. Ingen kunne heller ane at de nærmeste partigjengere, livgarden, svartskjortene o.s.v., ganske enkelt ville la sin statssjef falle etter 22 års regjeringstid. Således måtte en tysk offiser befri den italienske ministerpresident fra — italiensk fangenskap!

Da Eisenhower krevet ham utlevert, måtte det handles raskt. Skorzeny forla sin kommandoplass til Frascati ved Roma, til det tyske hovedkvarter. Det lyktes ham å finne Mussolinis spor. I mellomtiden bombarderte de allierte Frascati, den vakre lille by ble liggende i ruiner, vaisenhuset ble ødelagt, hundrevis av italienske vaisenhusbarn ble drept.

12. september klokken 13 startet tolv glidefly med 90 fallskjermjegere under ledelse av Oberleutnant George Freiherr von Berlepsch og 18 SS-menn med Otto Skorzeny til Gran-Sasso i Høyappeninene, hvor Mussolini ble holdt skjult i et nybygget fjellhotell som fange. En italiensk general var høflig blitt innbudt til å delta for å kunne intervenere ved forhandlinger med de italienske vakter. Da han så de luftige seilfly av rør og seilduk «nølte» signor generale, men Skorzeny anbragte ham uten videre skreps over sittelisten foran seg. Etter å være løst ut over skyene lykkedes innflyvningen og da det ikke fantes noen landingsflate beordret han styrtlanding foran fjellhotell Campo Imperatore. Den lykkedes. I løpet av tre minutter er de italienske mannskaper med samt sine offiserer opp til generals grad avvæpnet og Mussolini i tyske hender. Dumdristig ny flyvning i en Fieseler Storch til Roma, et mesterstykke av en flyvning fra piloten Hauptmann Gerlach's side. Videre flyvning til Wien, München, Wolfschanze. Underveis beretter Mussolini overfor sin befrier: Den italienske konge hadde innbudt ham til en viktig samtale 25. juli 1943 og derefter ledsaget ham til døren med mange omfavnelser og med ordene: «De vil alltid forbli Italias største sønn, og jeg personlig vil alltid kalle Dem min fetter.» Bak døren ble Mussolini arrestert av ventende offiserer. Skorzeny og Gerlach får ridderkorset. Tusener av brev og telegrammer, hjemmefra, fra fronten, fra utlandet gratulerer vår mann med det dristige kup, som også Churchill — noe tvungen — anerkjente som

et forbausende bravurstykke.

I samarbeide med sjefen for de italienske særkommandoer og for X-Masflotiljen, fyrst Valerio Borghese, samt med den tyske admiral Heye utviklet Skorzeny virksomme våpen og midler fiendtlige marine. De resulterte i bekjempelse av den tatrike innsatser skapte stor uro blant de allierte. De ansvarlige tyske steder forhindret direkte og indirekte byggingen av disse spesialvåpen og de foreslåtte forholdsregler til forsvar mot og tilintetgjørelse av den truende invasjon. Idag vet vi at det dengang var en virkelig sjanse til å bringe den allierte invasjon til å mislykkes i et ubotelig kaos. Ikke bare forræderi og sabotasje, men også det trege, uselvstendige tyske byråkrati med dets feige snissborgerlighet har avgjørende andel i nederlaget. Tankene om fiendebekjempelse i hans eget område, ødelegdelse av forsyningsbaser og -linjer som Skorzeny utviklet med sin stab, har Mao Tse-tung tatt opp og utviklet med kinesisk standhaftighet og sluhet: Kina, Korea, Vietnam — —

10. september får Skorzeny Hitlers ordre om å bortføre riksforstander Horthy hvis han ville inngå separatfred med Sovjet. Seks dager senere het det: Ordren utført, Nicolaus von Horthy, underhandleren, «bragt til» Tyskland, regjeringsborgen i Budapest besatt av Skorzeny, riksforstanderen i tyske hender.

Geheimauftrag «Greif».

I oktober 1944 gir Hitler det hemmelige oppdrag «Greif» for Ardenner-offen-

(Forts. side 7)

Månadsbladet FRIHUG

Upolitisk og romsynt organ for sunn og nasjonal kultur, med artiklar om helse- og samfundsspørsmål, spanande fylgjetongar, dikt m.m. Fritt ordskifte om dei mest ulike emne: — Årspris kr. 25,—. Postgiro for bladpengar 80 821. Prøvenr. mot kr. 2,50 i frim.

Utgjevar: Erling Seim, Kinn

ANNELIESE PAROW TANNINNSETNING

Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lademoen kirke - Voldsminde

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

Quisling og Tsjekkoslovakia

En kunne kanskje ha ventet at det demokratiske vesten, og med det også det offisielle Norge, etter begivenhetene i Tsjekkoslovakia ville ha bøyet sine hoder i skam og ruelse. For den røde voldtekt av Tsjekkoslovakia ble jo fullbyrdet i 1945 og ikke nu. Den ble fullbyrdet etter avtale mellom Sovjetmakten og de vestallierte, og de amerikanske tropper sto etter ordre av Eisenhower med geværet ved foten mens de røde besatte Prag — som USA gjør idag. Og med Tsjekkoslovakia ble hele Øst-Europa utlevert til det røde slaveri — også det Polen som var Englands påskudd til å starte krigen mot Hitlers Tyskland.

Vi vet ikke enten det skal kalles forbyrtersk naivitet eller utrolig historisk uvitenhet når dette offisielle Norge idag gir uttrykk for forbauselse over at den røde verdensmakt det var med på å skape viser seg å mene brutalt alvor når det gjelder å hevde maktposisjonene. En fremstillet engang Stalin som den snille og reformerte Onkel Joe og de siste år har våre lyngblomster og andre sagt det samme om hans etterfølgere av idag. De lærer nemlig aldri. De er ikke istand til å begripe at Sovjetsamveldet er og blir hva det alltid har vært: en eksponent for den brutale voldsomakt og en dødelig fare. Og det eneste fornuftige et lite og avmechtig naboland kan gjøre er å holde fingrene av fatet mest mulig og ikke selv nedkalle ødeleggelsen over seg gjennom deltagelse i den konkurrerende stormakts militærallianse.

Vel, en hadde altså kunnet vente anger og ruelse og kanskje også litt hyldest til det Nasjonal Samling som forstod situasjonens alvor dengang det fremdeles fantes muligheter til å stanse kolossen, og hvis tilhengere i tusenvis hjempet på østfronten i den hensikt. Isteden opplever man at både dagspresse, kringkasting og fjernsyn utnytter den tragedie det demokratiske vesten har bragt over det tsjekkiske folks hode til ny hets mot bolsjevismens mest ubøyelige motstander: Vidkun Quisling!

Man spør i store oppslag hvilken «Quisling» kan tenkes å stille seg til disposisjon for de røde okkupanter, og røper dermed ikke bare ond sinnethet, men også avgrunnsdyp historieforfalskning, eller i beste fall komplett uvitenhet.

Saken er jo nemlig den at Quisling slett ikke var noen «quisling» som stilte seg til disposisjon for de tyske okkupanter 9. april. Tvertimot forsøkte han i strid med okkupantenes ønsker å redde hva reddes kunne av norsk suverenitet i Osloområdet da kongen og hans regjering uten et veiledende ord hadde latt en millionbefolkning i stikken. Okkupantene ventet da heller ikke lenge med å fjerne denne brysomme ideologiske meningsfelle, som i likhet med tsjekkernes kommunistiske partifører satte fedrelandet over ideologien. Og det var såvisst ikke vanskelig for dem å finne de virkelige «quislinger» istedenfor Quisling. Vi fikk Christensens administrasjonsråd som i ett og alt tjente okkupantenes interesser, ved medvirkning i militær anleggsvirksomhet, ved bekjempelse av sabotasje og selv en så beskjedne motstandsvirksomhet som den å fornærme okkupantene, pluss meget, meget annet.

Så hvorfor ikke skrive at russerne leter etter «christensener» i Tsjekkoslovakia?

Eller skal vi minne om riksrådsforhandlingene sommeren 1940 da de gamle politiske partier utpekte hele 60

Hyklari

I radio, TV og presse kan man daglig høre om hvor fryktelig negrene i Biafra sultet og en stadig oppfordring om å støtte en hjelpeaksjon for å lindre nøden. Det er Kirkens Nødhjelp som står bak oppropet, med landets samlede prestestand i spissen. Hjelpen skal fraktes fram med fly og det forlanges endog militære jagerfly til beskyttelse.

Men denne form for krigføring er godt kjent her i landet. Denne form for krigføring kalles den totale utslettelse, og ble anvendt mot Russland i 1917. England brukte den mot Tyskland og Norge både i 1917 og 1940. Som man kanskje husker var det dengang rasjonering og ganske små rasjoner her i landet, og hvem var det som skaffet disse små rasjoner. Var det «fienden» eller var det den såkalte norske regjering i London? Dengang hørte vi aldri fra Kirkens Nødhjelp om å hjelpe det norske folk. Dengang deltok prestene i en verdensaksjon for at det skulle bli enda dårligere i landet, enda mindre rasjoner, enda vanskeligere å administrere. Idag gjelder det negrene. Dengang gjaldt det den hvite mann, oss selv og våre rasefeller. Naturligvis er vi enig i at dette er den sjofleste form for snikmord og er å fordømme enten det gjelder svart eller hvit. Men når landets nesten samlede presteskap er med og hjelper snikmorderne må vi kalle det rent hyklari. Eller er det kanskje samvittighetsnag for alle de mord de avstedkom under og etter siste krig?

Todo.

Tannløge

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

riksrådsaspiranter, som ikke næret betenkeligheter ved å opptre som «quislinger» og som ville avsette både kong Haakon og hans «lovlige regjering». Ledende figurer under dette var ellers bl. a. Paal Berg og biskop Berggrav, foruten de hjemmeværende medlemmer av Stortingets presidentskap. Så hvorfor ikke lete i avisoverskriftene og i fjernsynet f. eks. etter tsjekkiske «berggraver»?

Eller kanskje aller helst: Hvorfor ikke lete i eget bryst etter litt sannhet og anstendighet i en time da de vestlige demokratiers tsjekkiske offer vrir seg på den røde Moloks alter?

Nok en interessant sak for retten

Fanebust reiser straffesak mot Aulie, O. C. Gundersen og etpar av dagens maktthavere

VG beretter at redaktør Toralf Fanebust ved Oslo byrett har reist straffesak mot tidligere justisminister O. C. Gundersen, tidligere riksadvokat Andreas Aulie, justisminister Elisabeth Schweigaard Selmer og staten ved statsminister Per Borten.

I stevningen krever Fanebust oppreisning og erstatning for oppstått skade som følge av rettstridig arrest, razzia, boikott, selvtækt, underslag av private brev, underslag av vitner, anvendelse av falske dokumenter, korrupsjon og villedende orientering overfor Stortinget.

Fanebust krever også straff «dersom straffekravet er avgjørende for søksmålets fremme», går det frem av stevningen.

Det skal bli interessant å få en ny prøve på hvorledes det står til med vårt rettsvesen idag «20 år etter». Spesielt håper vi den tidligere riksadvokat får hard kjøring i retten. Når det gjaldt å

beskytte «legenden» var han jo alltid så villig og rede til å trekke andre for retten — blant annet sto han rede til å aksjonere på det offentlige vegne mot FOLK OG LAND i en injuriersak av den art som ellers alltid henvises til privat søksmål. Det viste seg da også at saken lett lot seg ordne privat trass i all den offentlighet som også Aulie deltok i.

Husrom, værelser eller liten leilighet

Opphold med hel eller delvis kost og stell hos eldre ektepar eller enslig ønskes av en eldre, enslig pensjonist. Stedet har mindre å si når det er rolig og fredelig, enten det er ved kysten eller oppe i dalene — gjerne på en gård eller småbruk eller lignende. Om ønskes møbler og utstyr medtages.

Bl. m. «Til vinteren» i ekspedisjonen.

Det var jo det de ville

Man våkner tidlig og slår radioen på
for hva man høre kan på må og få:
Panzer rykker inn og kampfly lander,
Tsjekkoslovakia besatt fra alle kanter!

Det var nettopp slik hver jøssing ville ha det
— det var det de ville og kan ikke komme fra det.
Vi, som stred og stampet truts imot,
«gratulerer hjertligst» hver en idiot:
Eisenhowers «Korstog i Europa»
— en fullbragt skade, omsider å bli klok d'?!
Nu kan alle store norske kjempehelter
dra bandolæret til og stramme styrkehelter:
anledning blir til å få blod og kamptørst slukt
— man kan ei gripe til, som før, snikmord, felt og faneflugt.

Massevis av «heltefedre» nu snart stønner
over at de blindt spente krok for sine sønner,
og langt borte sikkert ikke er den dag,
man innser sannhets seir igjennem nederlag.
Aldri så galt, det ei er godt for noget,
kan trygt man si, og raskt vil mange tro det.

21-8-1968

Axel Skuggevik.

Ingerianumbugen slik den tyske NATIONAL-ZEITUNG ser den.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Halvard M. Paasche

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring huset.

ØKENDE ARBEIDSLEDIGHET I SVERIGE

Antall arbeidsledige i Sverige var i august måned 32 100, det høyeste tall på mange år, rapporteres det fra broderlandet i øst. Den svenske stat regner med å bruke flere hundre millioner kroner i vinterhalvåret på sysselsetting og omskolering for å hjelpe de verst rammede.

Til tross for den store arbeidsledigheten, oppfordres ikkeskandinaver, enten direkte eller indirekte til å bo-sette seg i Sverige. Men de virkelige skadelidende ved det strammere arbeidsmarked, er landets egne innbyggere, mens immigrantene blir hjulpet både til hus og arbeid. Denne innstilling er ikke noe spesielt for svenske, vi har mye av det samme i vårt eget land, vi kjenner lusa på gangen.

Denne skjevhet er hverken det svenske eller det norske folk verdig og bør rettes på før det er for sent. Det lar seg ikke bortforklare at blod er tykkere enn vann, uten at man skal beskyldes for å være sneversynt.

BJARNE STENDAHL

er ute og går igjen, denne gang med en stensilert sak han kaller «Folkeforførerne i Stortinget og LO». Som det fremgår av orienteringen vi har fått tilsendt, skal skriftet gi svar på bl. a. hvordan man får mindre skatt, billigere varer, færre offentlige funksjonærer etc.

Hvis vi kjenner herr Stendahl rett, fremkaster han temmelig høytflyvende ideer, men vi skal ikke dømme ham for hardt før vi har lest hans publikasjon. Tanken bakom er nok god, men å gjennomføre den i praksis blir en annen sak. Hittil har ikke Stendahls forsøk på å reformere det norske samfund ført frem, men kanskje han har lykken på sin side denne gang?

«TILBAKE TIL NORGE»

er dagens slagord på Orkenøyene. Det er i sommer 500 år siden den dansk-norske konge, Christian I, pantsatte Orkenøyene til kong Jacob III av Skottland. Innbyggerne holder i denne anledning en minnefest for å huske fellesskapet med Norge.

Slagordet er vel mer ment å skulle fremme deres egne

nasjonale interesser, enn at en ønsker igjen å bli en del av Norge. Innbyggernes nasjonalfølelse er idag sterkere enn noen sinne, fordi de føler sin eksistens truet, ved at det foreligger planer om å legge all administrasjon under sentralregjeringen i Skottland.

I Stromness finnes der en gruppe unge mennesker som alle er medlemmer av studentersamfundet. Disse er de mest aktive og deres leder er Howie Firth.

Som talsmann for gruppen sier han at de føler sin norske arv sterkt, men må innse at Orkenøyene har vært en del av Skottland for lenge til at noen tilbakevenden til Norge kan bli aktuell. Deres hovedoppgaver er å få et større ord med i laget når det gjelder deres egne anliggender.

Biafra

Neger, du forbilde for hvite mann.
Negre, din hud gir hvite kvinner blod på tann. Du skapning i hvis bilde hvite mann er skapt.
Nordmenn, hvis hender til denne skapning nå er rakt. A skjendsel, du dreper dine egne og bruker vold og makt. Og Nordmenn lar det skje, vi har skyld i dette folke-mord, det er vel opplagt det.

Vi må verne om vår sorte bror som innerst i den afrikanske jungel bor. og hvis kultur har gitt oss tam-tam-tromme-lomme-lomm, og beksedok-tormedisin som fjerner rasehat og gir oss hjerterum for hver en Neger, Jøde som i verden er. Som våre egne mødre vi skal ha dem kjær.

Biafra-Ibo, er det stolte folk i syd, som slaktes ned for fote, og hvis kvinner voldelig blir frarøvet sin dyd. Vi lar det skje, det som blant våre egne har skjedd. Men se, den gang sto ei en sølle neger på geledd med skjold og spyd, for å forsvare Norge og hvite kvinners dyd.

Araber, din skabbete bastard, hvis navn med spott blir lagt på alles leber. Araber, hvis land man skulle overtatt. Araber, til hvis hud de verste parasitter kleber. Du er ei verdig til å eie dette land, med olje, ørkenand og Nilens vann. Nei, kom igjen, la jøder overta.

La dette folk, hvis fete bak på vestens pengesekker troner få gjøre hva de vil og slakte ned arabere i millioner.

Så er da biblens bud i pakt med nordmenns ånd: A fjerne landegrenser og knytte vennskapsbånd med negere og jøder.
Men til skabbete arabere man rekke ei en hånd.

Bjeff

LOVLIGHETEN VED SABOTASJEAKSJONER

I den senere tid har palestinske frigjøringsstrupper utført flere sabotasjeaksjoner i Israel. Siden frigjøringsstroppene hadde baser i Jordan har Israel utført represalieangrep på jordanske landsbyer. Disse angrep er blitt sterkt fordømt av FN's sikkerhetsråd. Det skulle være interessant å se på hva høyesterettsadvokat J. C. Mellbye i sin tid uttalte, som aktor i «rettsoppgjøret» i Norge etter krigen, om sabotasje-handlinger. Sitat: «Sabotasje er fullt lovlig som kampfremiddel.» hevder aktor i F.saken. — land-krigsreglementet sier for eksempel at det ikke er tillatt å bruke giftgass, men det sier ikke noe om at det er forbudt å drive sabotasje eller oppfordre til reising mot okkupanten. Dette er fullt lovlig kampfremiddel.» Sitat slutt. Så nå vet vi hva en aktor i rettsoppgjøret i Norge etter krigen mener om sabotasje. Siden en høyeste-

MED EN SOVJETSOLDAT PÅ ØSTFRONTEN

FLUKT UNDER UNDERHOLDNINGSPROGRAMMET

En vårdag flyktet en av våre kamerater fra arbeidsplassen i Nittedalsskogen. Hele kompaniet ble alarmert, de væpnede vokteres antall ble fordoblet for å holde øye med oss og maten ble dårligere enn vi var vant til.

Flukten ble satt iverk mens alle i bataljonen var spent opptatt av det underholdningsprogram som vi hadde fått istand. Mens de allierte hærstyrker drev tyskerne ut fra en rekke europeiske landområder og nærmet seg Tyskland, ventet tyskerne at en alliert invasjon ville bli innledet også i Norge, kanskje nårmest. Under denne spente situasjon forberedte tyskerne seg på forsvar. De hadde oppført mange bunkere langs elvebredden i Nittedalsskogen og selvsagt måtte vi krigsfanger delta i det forfallende arbeide hva det enn bestod i. Vi felte trær og gravet ut jord til fundamen-

rettssakfører må anses for å ha større juridisk og folkerettslig innsikt må vi vanlige mennesker bare godta at det blir drevet sabotasje-handlinger mot Israel. Man skal med andre ord kaste all sunn fornuft over bord og holde seg til hva en toppjurist mener om disse spørsmål. Av den grunn skal vi ikke bry oss om hva den «fargede» norske presse skriver.

Bjørn Jernside.

Galskapen går videre. Et kvart århundre etter at Hitler og den tyske nasjonalsosialisme gikk under i ild og blod beslaglegger tysk politi 39 flasker romspray som bar den tåpelige påskrift «Anti-Nazi-Spray» fordi flasken også var forsynt med et hakekors! Begrunnelsen var at flasken viste frem forbudte symboler. En får være glad for at norsk politi har bedre vett, ellers ville sannelig Oslo Lysverkers hakekorsport komme i faresonen. Kanskje vi får en diplomatisk henvendelse fra den tyske sendemann? Ellers ble de tyske flasker frigitt etter at hakekorset var blitt overklebet.

ter for bunkerne, som vi deretter oppførte. Dertil ble det bygget tilfluktsteder for biler og krigsmateriell. I løpet av vel en ukes tid klarte vi å bygge flere slike bunker-festninger. Vi bodde sammen med tyskerne i skogen og lå i telt eller i lastebiler.

Om søndagen fikk vi fri også her. Og allerede første søndags ettermiddag fikk vi istand en slags underholdning som var ganske bra for alle bataljonens tre kompanier. I anledning herav henvendte tyskerne seg til meg med spørsmål om jeg ville gi tilbest et av mine artistnummere, da de hadde hørt at jeg ikke skulle være så rent borte. Jeg hadde ingen ting å innvende mot det og ga mitt samtykke. Tyskerne hadde selv lagt opp et ganske variert program ved hjelp av sine egne amatørkunstnere som var dyktige til å lese lyrikk og å synge tyske ballader. Dertil hadde de klart å få opp fra Tyskland et par profesjonelle kunstnere som både sang, danset og kunne traktere trekkspill. De fikk også en ganske bra mottagelse, takket være deres fremragende opptreden.

Da turen kom til meg, tok jeg med meg en av våre krigsfanger, en armenier fra byen Armavir i Nord-Kaukasus, hvis navn var Grisja Mikhaelants. Han var vårt kompanis frisør, men kunne adskillig utover barberfaget, han spilte blant annet fremragende mandolin. Han anvendte jeg til å akkompagnere meg under min oppvisning, da ingen av tyskerne kunne spille armenske melodier. Jeg danset et par forskjellige danser og ga til beste noen tryllekunstner. Mine beskjedne tryllekunstner fikk den alminnelige begeistring på topp, og selve sjefen for bataljonens tre kompanier, en oberstløytnant, ga ordre om at alle de tilstedeværende tyskere hver skulle gi meg en sigarett som belønning for mine «storartede» prestasjoner. Imens kom selve kompanisjefen opp på scenen og talte meget rosende om min opptreden da det var første gang jeg opptrådte for vårt kompani.

De tyske artister var forresten de første til å applaudere og til å gratulere meg. Selv kunne jeg ikke gjøre annet enn å bli stående på scenen mens jeg noe forvirret mottok applausen, det var scenens strenge lov at den som gjør det best seirer, og det var en form for tysk

(Forts. side 5)

RELATOR:

Små kulturportretter post mortem

XVI

CHRISTIAN SINDING

Valmu i vange.

En tidlig formiddagsstund befinner vi oss i en av byens rabattforretninger. Det er bare noen få kunder i lokalet, og de unge ekspeditrisene gjesper og kjeder seg. Vi nærmer oss kasserersken, et purungt pikebarn i lårkort, for å betale. Hun ser ut i luften uten å ense oss og nynnner «Frühlingsrauschen».

— Hva var det De nynnnet der? spør vi.

— Aner ikke. Noe jeg har hørt et eller annet sted.

— Vet De ikke at det var «Frühlingsrauschen av Christian Sinding?»

— Kjenner'n ikke.

Hun ser forurettet ut. Hvorfor spør den gamle studenten når han vet det?

Akk ja, kunstneres berømmelse kan ofte synes å være noe flyktig noe, kanskje især når de moderne massepavirkningsmedia hjelper til med å glemme.

Men en genial melodi som

«Frühlingsrauschen» dukker opp på de merkeligste steder.

Engang i 20-årene hadde vi sammen med en kjent journalistkollega forvillet oss inn på en obskur nattkafé i Berlin.

Vi er nådd frem til de små timer, og et nokså uopplagt publikum gnisser frem og tilbake på dansegulvet. Fra lo-sjene høres enkelte kvinnehvin og brummende mannfolkatter — det er den såkalte «Berliner Gemütlichkeit».

Orkesteret, fire bleke ynglinger, avbryter dansemusikken, og en fetladen fyr i en medtatt kjole og hvitt som øyensynlig for anledningen var lånt ut fra en forretning for brukte klær, trer frem på gulvet. Han ser høytidelig ut og hever høyre arm:

— Meine Herrschaften, jetzt kommt eine grosse Sensation: «Frühlingsrauschen»

mit Musik von dem berühmten Professor Christian Sinding.

Og virkelig, de fire bleke musikere som har sett ut til å befinne seg i en døs hele aftenen, kommer tydelig til live igjen. Musikken toner frem, og den er slett ikke ilde.

Teppet går til side på den lille scenen. Der står noen skranglete, forsultne pikebarn i Evadrakt, kun iført vår stammors noe unyttige pynt, fikebladet. De holder snorer med papirrosen over hodet og ser apatisk ut over publikum.

«Der Herr Professors» musikk lyder opp mot dem. Så går forhenget sammen igjen og skjuler barmhjertig de forhutlede Mådels beskjedne yndigheter.

— — — Tankene går så til en dag i begynnelsen av de fem lange og tunge. Vi sitter på en benk i Slottsparken og ser over mot det lille portnerhuset som har fått det prangende navn «Statens Æresbolig». Nå ja, det kan for såvidt være typisk nok for kunstens stilling i dette land, d.v.s. dengang det virkelig var kunst til og ikke som nå mere eller mindre forskruet svindel i venstreradikal regi.

En eldre mann kommer ut av huset. Han er liten og uanselig av skikkelse, og går langsomt og forsiktig. Han ser opp i trærne og holder hånden bak øret for å lytte. Hva lytter han etter? Ganske sikkert fuglenes triller. Men han hører ingenting, og med en resignert mine lar han hånden synke. Det var vel slik også Beethoven gikk og lyttet forvillet etter den verden av lyd som var borte for ham.

Christian Sinding kommer mot oss. Vi reiser oss og hilser, og han hilser vennlig igjen. Med en litt trett mine setter han seg på benken.

Skal vi skvaldre løs om et

Churchills «militære geni» blekner i England

Fra vår Londonkorrespondent.

Anekdoter i to offisielle bøker som nylig er utkommet i England om krigen 1939—45 viser at Winston Churchill ikke helt var det militære geni som han selv og hans beundrere har hevdet.

Donald McLachan, den tidligere redaktør i Sunday Telegraph, som innehadde en viktig stilling i British Naval Intelligence under krigen, påviser at Churchills kjennskap til forholdene i Norge var like dårlig som hans militære omgivelser:

«Churchill spurte visestatsminister Clement Attlee om grunnene til manglen på opplysninger om Norge — Idet han pekte på et omslag fra forsvarsdepartementet merket SFA, spurte premierministeren: «Hva kan dette bety?»

Visestatsministeren svarte: «Jeg antar det betyr Sweet Fanny Adams.» (Vakre Fanny Adams).

«Jeg håper oppriktig», bemerket premierministeren, «at det ikke er noen annen betydning av disse bokstaver!» (Idet han mente det uanstendige engelske uttrykk «Sweet F - - k All»).

Sagt rett ut, så visste British Intelligence (Secret Service) og Churchill intet om Norge på dette tidspunkt

Det mislykkede geni.

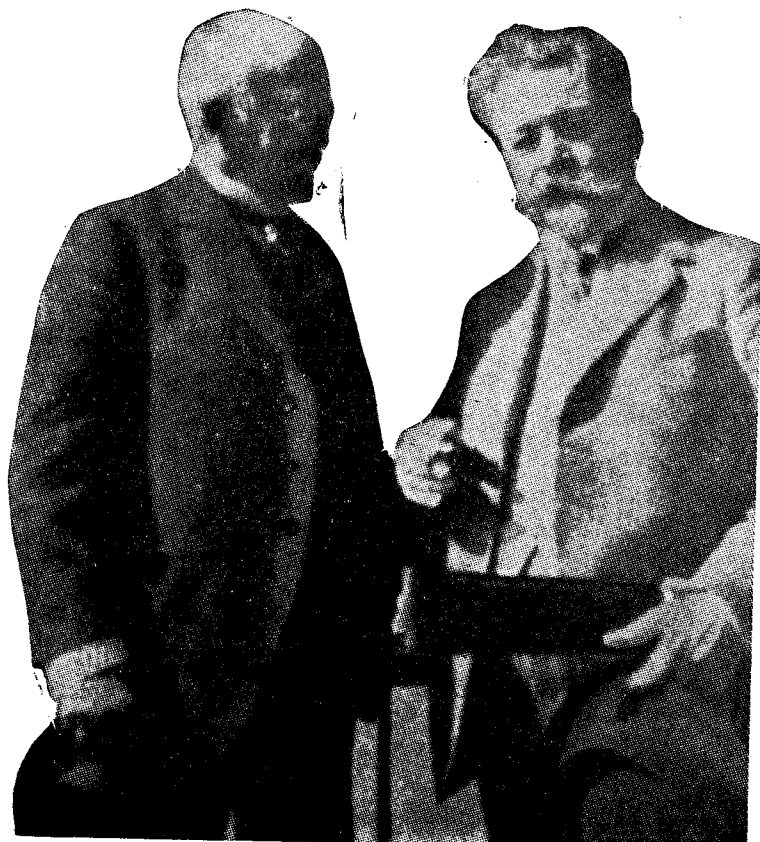
slik som det mislykkede britiske invasjonforsøk 8.—9. april 1940 først antydnet og det ulykksalige norske felttog 14. april til 7. juni bekreftet.

(«Room 39. Naval Intelligence in Action 1939—1945» av Donald McLachlan, Weidenfeld & Nicolson, London).

Enda mere forbausende var Churchills ignorering av de militære forhold ved Singapore i 1942.

Noel Barber, som er redaksjonell leder i Daily Mail og en kjent utenlandskorres-

(Forts. side 6)

Sinding og den kjente dirigent Arthur Nikisch.

Christian og Augusta Sinding på verandaen i Asgårdstrand.

(Forts. side 6)

Små kulturportretter -

(Forts. fra side 5.)

eller annet likegyldig på nordmenns vis? Nei, det er tydelig at han ikke er særlig opplagt, og dessuten er han jo blitt mere og mere tungtørt i de siste år. Hva tenker han forresten på? Hans blikk følger en høy skikkelse som forsvinner mellom trærne.

— Det finnes to grener av familien Sinding, sier han plutselig, jeg regner da ikke med noen folk som er dukket opp i det siste og hvis adgang til navnet synes meg perifert. Jeg tenker på E. A. H. Sinding, direktøren for Christiania Tekniske Skole som utdannet våre ingeniører før Høyskolen i Trondheim ble til. De aner ikke hvor ofte jeg har misunnet ham og hans etterkommere. Og vet De hvorfor? Jo, de var alle sammen så deilig høye.

Han ser bortover mot Kunstnernes Hus.

— Vi kunstnere blir ofte misunt, sier han, men er ikke de triumfer vi oppnår i vårt liv lovlig dyrekjøpte? De mener kanskje at jeg har all grunn til å være takknemlig. Det er vel så, men allikevel har det av og til slått meg om ikke stort sett den enkle bokholder eller bankfunksjonær får mere ut av livet allikevel. Kunstneren lever jo bare i sin kunst, den besetter ham helt. Er det livet? Mon tro det ikke er noe av en tragedie å være dømt til å være kunstner. Og hvis så alle slags ytre vanskeligheter kommer til. I mange, mange år den umulige økonomien. Og så politiske vanskeligheter. Ingen er så ømskinnet som kunstnere, ingen kan lide dypere. Jeg . . .

Han holder inne. Det er som han med ett blir klar over at han har sagt for meget til relativt fremmede. Han reiser seg brått, sier farvel, og rusler tilbake til sin portnerbolig . . . unnskyld, æresbolig.

*

Christian Sinding var født 11. januar 1856 i Kongsberg. Han tilhørte en rikt begavet kunstnerisk familie. Hans bror Stephan oppnådde internasjonal berømmelse som billedhugger, broren Otto som maler. Allerede tidlig sto det klart at Christian ville vie sitt liv til musikken. Han begynte som fiolinist, men gikk snart over til klaveret. Ganske ung komponerte han tre fiolinkonserter, en serenade for to fioliner og klaver og en rekke mindre fiolinverker. 19 år gammel reiste han til Leipzig og ble elev på Musikkonservatoriet der.

Det første verk komponisten fikk offentlig fremført var klaversonate i f-moll. Det

var den 1ste mars 1879 i Christiania.

I 1882 reiste han påny til Tyskland, først til München og deretter til Berlin. I 1887 bodde han i Leipzig hvor han sluttet et varmt vennskap med Edvard Grieg, Johan Halvorsen og den engelske komponist Delius. Hans store gjennombrudd kom i 1888 med fremførelsen av klaverkvintett opus 5. Fra nå av steg hans berømmelse stadig og snart sto han i aller første rekke av tidens tonediktere. Det var typisk at i 1892 sikret den kjente musikkforlegger Peters seg retten til utgivelsen av alle Sindinges verker.

Men til tross for all sin fremgang hadde han det økonomisk meget vanskelig. Som mange kunstnere var han såre upraktisk og uøkonomisk. Både i 1889 og 1900 ble det søkt om komponistgasje for ham med varme anbefalinger av Edvard Grieg, Johan Svendsen, Bjørnstjerne Bjørnson og Garborg, men først så sent som i 1910 ble ansøkningen innvilget.

I 1898 giftet han seg med Augusta Gade, og vi ser at kronikøreren betegner dette ekteskapet som en velsignelse for komponisten idet hun med sikker hånd overtok alle de praktiske sider og fungerter både som han sekretær, forretningsfører og impressario. Fra musikere som sto ham nær har vi imidlertid fått et noe annet inntrykk. En mann som Per Reidarson uttalte således ved en leilighet at han anså dette ekteskapet som en ulykke for Sinding som kunstner. Hun var altfor hard, altfor viljestærk, og hadde liten forståelse for en fintfølelse, sart kunstnernatur. Hun virket stor og ruvende i forhold til sin mann, og det hendte at hun opptrådte på en lite tiltalende måte. Det ble sagt at det forekom hun slepte den ulykkelige komponist til klaveret, plantet ham ned på pianokrakken og kommanderte: «Komponer, Christian!» Selv var vi engang vitne til et intermezzo vi ikke satte særlig pris på. Ekteparet sat vis-a-vis oss i en trikk. Augusta rotet i sin store håndveske, fant frem to 10-ører og rakte dem til ektemannen med en mine og en stemme som en kommandersersjant: «Betal, Christian!» Stille tok han imot 10-ørene og rakte dem frem mot konduktøren.

Skal en kunstner nå de helt store høyder må han føle seg fri og uhemmet. Altfor ofte har et uheldig ekteskap hatt en bremsende virkning. Nå hadde jo Sinding allerede før han giftet seg

en rik produksjon å se tilbake på, en produksjon som hadde skaffet ham en ubestridt plass blant de helt store tonediktere, på linje med Grieg, Johan Svendsen og tidens mest berømte navn. Etter Reidarsons mening betød ekteskapet et markant skille i hans kunstneriske skapen, han kom aldri helt opp mot hva han tidligere hadde komponert.

Det får stå for Reidarsons regning. Sikkert er det at hans berømmelse steg stadig, og det var derfor ikke annet å vente enn at amerikanerne kapret ham. I 1921 overtok han professoratet i komposisjon ved Eastmans Music School i Rochester, U.S.A. Der var han i to år, men vendte så tilbake til hjemlandet hvor man som et synlig tegn på den takknemlighet man følte for den glans han kastet over Norges navn stilte «Statens Æresbolig» i Wergelandsveien til hans disposisjon. Ennvidere ble han bevilget en æreslønn på 6000 kroner pr. år.

I dag i Katzenjammermusikkens tid lyder det nesten som en vits at Sinding engang ble ansett som noe av en revolusjonær innen musikken, faktisk som en slags forløper for «Ny Musikk». Det fortelles med krav på pålitelighet at da den store Tsjaikovski så igjen partituret for kvintetten for klaver, 2 fioliner, bratsj og cello så utbrøt han: «Her vimler jo av trykkfeil. Det kan ikke være riktig.» Men da han var til stede ved en offentlig fremføring av kvintetten omfavnet han komponisten etterpå og ropte begeistret: «Det klang aldeles storartet!»

Sinding hadde en kraft og monumentalitet i sin musikk som fullstendig tryllebant og maktstjal tilhørerne. Det kom ikke minst frem i hans symfonier hvorav særlig Symfoni nr. 1 er det uovertrufne mesterverk. Men han hadde også en innsigmende ynde som f. eks. særpreget den praktfulle Andanten i samme symfoni. Og så alle hans deilige sanger.

Vi håper det ikke lyder blasfemisk når vi sier at vi hadde inntrykk av at komponisten fikk en slags Indian Summer etter den noe mektige Augustas død, selv så vi ham engang oppe i Teatercaféens 2. etasje i selskap med to søte unge damer. Han strålte som en liten sol.

Våre fiender har aldri kunnet forstå — eller tilgi — at kunstens giganter som Knut Hamsun og Christian Sinding sammen med en rekke fremragende kunstnere fant sin naturlige plass i

Sovjetsoldat -

(Forts. fra side 4)

høflighet overfor oss krigsfanger, som var ment å skulle gi tilkjenne deres tilbakeholdte sympati for oss. Så fulgte belønningen idet hver av tyskerne la en sigarett i min lue, som jeg holdt i hendene mens jeg gikk rundt blant tilskuerne for å innkassere de fortjente «Ersatzsigaretter», men da jeg aldri har røkt ga jeg dem bort til mine fangekamerater i kompaniet, som var ytterst takknemmelige for denne uventede tyske oppmerksomhet. Det var omtrent 300 sigaretter så det ble noe mer enn en til hver.

Og midt under denne festlige underholdningsaften, hadde en av krigsfangene, en ukrainer ved navn Kostenko forstått å lure seg ut av skogen uten at noen av oss hadde oppdaget noe mistenkelig. Hele bataljonen ble alarmeret så snart tyskerne fant ut at en av oss var blitt borte. Bataljonens tre kompanier ble øyeblikkelig satt til å lete etter den forsvundne fange. Sammen med tyskerne beveget vi oss i små grupper i forskjellige retninger.

den nasjonale kulturfront versus den som var ledet av de venstreradikale. Nå heter det seg riktignok at Hamsun og Sinding handlet ut fra ren senilitet, så stakkars, man får ta det i betraktning. Men fremdeles er de ikke funnet verdige til å få sine «æres-skjold» opphengte i kunstnernes drikkebule Blom. Det er nesten for morsomt.

Unektelig verre er det for Sindinges vedkommende at det er helt påtagelig hvor sjelden hans musikk blir fremført i vårt store massepåvirkningsmedium, Kringkastingen. Har den røde overlege mon tro en finger med i spillet her? Eller er det dagens «komponister» som står bak? Det siste skulle ikke undre oss, for vi har sett i en famlende unnskyldning for behandlingen av vår store tonedikter nevnt at den omstendighet at hans musikk ikke lenger høres så ofte skyldes at den ikke er i pakt med tidens smak, den hører mere hjemme i en bestemt epoke. Altså det samme vis-vas som nylig ble benyttet overfor professor Wilhelm Rasmussens Eidsvollssøyle.

Da vår store komponist døde 3. desember 1941 ble han som rimelig kan være stedt til hvile på Æreskirkegården i Vår Frelsers gravlund. I dag leter vi forgjeves etter minnestenen over ham. Finnes det ingen grenser for stakkarsligheten?

Vi ble så samlet på en plass i skogen og vaktholdet ble fordoblet for å holde øye med oss. Men noen tid senere vendte vi alle sammen tilbake til vårt faste standkvarter i skogen uten at man hadde oppdaget den rømte fange. Den smarte ukraineren hadde handlet raskt og var og ble sporløst forsvunnet.

Churchill -

(Forts. fra side 5.)

pondent, skriver om den «utilgivelige uforberedthet» slik:

«Alle kanonene pekte den gale vei, og det var mot sjøen. Churchill var forferdet da han, så sent som 19. januar 1942, oppdaget gjennom general Wavell hvor naken (ubeskyttet) øyen var. På den tid var japanerne, som ingen hadde ventet skulle lande i Kota Bharu (nordøst for Malaya) og skjære seg sydover gjennom jungelen med kompass på håndleddene, allerede syd for Malacca. Det var truffet foranstaltninger til å sprengre Johoreveien, men der var intet forsvar i det hele tatt på nordsiden av Singaporeøyen.

Senere innrømmet Churchill sin feil: «Jeg burde ha visst.» Han hadde tatt for gitt det som burde ha vært elementært i en verden med rasjonell strategi: muligheten av at Singapore ikke skulle ha noe forsvar mot landsiden falt meg ikke mere inn enn at man sjøsatte et krigsskip uten bunn». (!)

Det øvrige rot og tåpelighet i tillegg gikk så langt som det overhodet var mulig uten å være et udugelighets geni — intet luftforsvar, ingen stridsvogner, ingen klare direktiver for noe forsvarsområde — vår egen inkompetanse hører til en kategori som ligger hinsides anstendig moralsk sensur.»

(Anthony Burgess' anmeldelse av Noel Barbers «Sinner Twilight — the Fall and Rise again of Singapore», Collins, London, i Sunday Times).

*

Kommentar: Intet under at Vidkun Quisling hadde liten tillit til Englands evne til å hjelpe Norge.

ph.

KRISTNE VENNER

Har du lyst til å treffe gamle venner i et åpent miljø? — *Kristne Venner* møtes den første fredag hver måned i Collets gate 43. Etter en tale er det bevertning og anledning til selskapeleg samvær.

Møtetid kl. 19.30.

Relator

De utrolige hendelser - - -

(Forts. fra side 1.)

søkelsekommisjonen opply-
(side 96—97):

Marinens skip var — bortsett fra Ofotenavdelingen — ikke samlet i operative enheter, men utførte vanlig bevakningstjeneste. Kystfestningene var bare delvis besatt, fra 1/4 til 1/3 av full styrke. Miner var ikke utlagt. Det utgikk ellers hverken 8. eller 9. april noen ordre til mobilisering av kystfestningene.

For Hærens vedkommande var 6. brigade (et forsterket infanteriregiment) mobilisert, noe som hadde skjedd i forbindelse med den finsk-russiske vinterkrig. I Sør-Norge var det spredte nøytralitetsvernstyrker inne, ialt omkring 7000 mann. Disse styrker lå på ekserserplassene til øvelse.

«Det var ingen styrker plassert til stridsvakthold ved kysten», slår Undersøkelses-kommisjonen fast, og det er jo mulig den dermed mener å peke på et viktig point i forbindelse med den manglende beredskap: dette at en ventet en britisk invasjon og ikke ville legge hindringer iveien for den.

Noen annen forklaring kan det etter vår mening ikke gis på den manglende mobilisering som fortsatte selv etter at den tyske landsetting hadde begynt. For en kan da ikke — selv når det gjelder partipolitikere av denne kaliber — regne med en slik avgrunnsdyp naivitet og dårskap som Undersøkelses-kommisjonen treffende beskriver slik: «— men dette er ikke påfallende, idet ingen av de sivile statsråder synes å ha hatt nærmere viten om mobiliseringsterminologien.» Hvorledes det nu er med dette, så gjenstår ialfall den ubestridelig militære sakkyndige, oberst og statsråd Ljungberg. Hvem er det denne ellers så anstendige offiser og tidligere overadjutant hos kong Haakon VII forsøker å dekke? Han er jo viden kjent i offiserskretser fra dengang for sin store lojalitet.

Vi nevnte det utrolige i den manglende norske beredskap på bakgrunn av de varsler utenriksdepartementet mottok fra forskjellig hold. Undersøkelseskommisjonen gir en oversikt også over dette og gjengir bl. a. telegrammer som innløp fra legasjonen i Berlin. Det het således i et siste telegram derfra om kvelden 7. april (altså fremdeles tidnok til å treffe motforholdsregler):

«Det opplyses fra pålitelig hold om troppetransport nevnt i min rapport 611 at 15 á 20 skip på en samlet tonnasje av 150 000

tonn har gått ut fra Stettin med vestlig kurs natt til 5. april. Det opplyses videre at bestemmelsessted skulle nås 11. april, stedet ukjent.» (Uthevelsen av oss).

Stor tydeligere kunne det ikke godt være, men intet ble gjort, for Koht erklærte ifølge vitenprov av UD's vakt-havende fru Gudrun Ræder, at han ikke tok dette alvorlig. Skipene skulle vel ut i Atlanteren, og da fruen protesterte og hevdet at det jo gjaldt transportskip, svarte Koht at «det i grunnen ikke var noe å gjøre, for enten var meldingen uriktig, og da var det best ikke å bringe den videre, eller den var sann og da kunne ikke vi stanse den tyske flåte allikevel.»

Det får en si var noe til utenriksminister i en skjenestund!

Ellers var jo, som nevnt, dette ikke det eneste varsel en fikk. Undersøkelses-kommisjonen nevner således en henvendelse fra den danske utenriksminister og en melding som det britiske Admirality gav den norske ambassade om tyske skip utenfor norskekysten med kurs nordover.

I forbindelse med det Undersøkelseskommisjonen anfører kan det ha sin interesse å nevne et skrift som den kjente britiske historiker J. F. Taylor nylig har sendt ut på et tysk forlag under tittel «Der 20. Juli 1944 — Anatomie einer Verschwörung». Forfatteren understreker forskjellen mellom forsøk på å redde Tyskland fra den definitive undergang gjennom attentatforsøket mot Hitler i juli 1944 og det målbevisste og årelange krigsforræderi som ble begått av tyskere fra krigens første stund.

I forbindelse med omtalen av dette siste, skriver DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG bl. a.: «Således skriver Taylor om foretagendet «Weserübung (besettelsen av Danmark og Norge), som gjennom Canaris og hans hjelpere via Vatikanet ble forrådt til den norske attaché Harald Gustavsen såvel som til den danske gesandt i Berlin, kammerherre Herluf Zahle, følgende:

«Riktignok skjenket man — slik det idag er slått fast — ikke denne melding tilstrekkelig tillit, idet foretagendet syntes så usannsynlig. Likevel var det i England for alle tilfellers skyld blitt truffet visse forholdsregler, som riktignok ikke i tide kunne omsettes i praksis for å hindre besettelsen, men gav motstanderen mulighet for meget snart å levere de tyske tropper hårde og tapbringende kamper, som endte med tilintetgjørelsen av alle innsatte jagere og slagskipet «Blücher's» undergang, og således mid-

«Europas farligste mann»

(Forts. fra side 2)

siven: Skorzenys kommandoer skal som fortropper i engelsk-amerikansk forkledning bak de fiendtlige linjer forvirre de alliertes oppmarsj gjennom falske ordrer, forfalskning av meldinger, omdirigering av de motoriserte enheter, og derigjennom lette den tyske offensiv. Skorzeny fikk hverken tilstrekkelig med våpen eller spesialister for dette oppdrag. Trass i hemmeligholdelsen verserte det snart ved fronten og hos motstanderen de tåpeligste paroler om «Mussolini-røverens» neste aksjoner: Alarm i det allierte hovedkvarter i Paris, Skorzeny kommer for å overfalle oss. De elendig utrustede «teams» til Greifforetagendet oppnår etter begynnelsen av offensiven 16. desember 1944 forbausende resultater: Spionasjefrykt og angstpsykose foruroliger de allierte, den ene arresterer den annen som angivelige Skorzeny-menn. Eisenhower må forlate sitt hovedkvarter og flytte over i et annet, strengt bevoktet hus. En dobbeltgjenger må daglig reise til Paris i hans uniform for å narre de farlige agenter til «Europas farligste mann», Skorzeny.

lertidig satte det heldige utfall av landsettingen i fare. Denne allierte innsats skjedde uavhengig av de forberedelser som ble truffet av de allierte selv til den av dem likeledes planlagte besettelse av Norge.»

Som våre lesere forstår er forfatteren litt på jordet når det gjelder dette med «Blücher's» undergang, for den tyske tunge krysser ble som kjent senket trass i at det ikke var truffet noen norske militære forberedelser for å møte den tyske invasjon man hadde fått så mange meldinger om. Men det bekreftes altså her at en i England var godt underrettet om det som forestod og hadde «truffet visse forholdsregler». At disse bl. a. omfattet varsling av det norske utenriksdepartement ut over det Undersøkelses-kommisjonen beskjeftiger seg med (Admiralities varsel 8. april om operasjoner mot Narvik) synes å være overveiende sannsynlig.

Taylor's anførsler er iallfall meget interessante og gir visse perspektiver også når det gjelder Norge og den tyske okkupasjon. Betegnende er det således at han går ut fra at varslene fra de tyske forrædere måtte ha ført til militære forholdsregler i Norge og at det var derfor «Blücher» kunne senkes.

1. mai erklærte han på spørsmål fra de allierte reportere: «Hadde jeg fått i oppdrag å bortføre Eisenhower og å overfalle det allierte hovedkvarter, så ville dette oppdrag også blitt utført.» I 1946 presenterte den amerikanske oberst som hadde ansvaret for sikkerheten til det allierte hovedkvarter seg for Skorzeny og medgav hvilken forlegenhet bare navnet Skorzeny hadde bragt ham og hans stab i.

En ny ordre fra Führerhauptquartier sendte Skorzeny som divisjonskommandør til østfronten for å bygge ut et brohode mot den røde storm ved Schwendt ved Oder. Månedsvise forsvarte han brohodet mot overlegne sovjetiske krefter og tok seg av de endeløse jammerens tog av flyktninger fra øst. Hans kommando forente en sann europeisk overnasjonal hær: kosaker, ukrainere, romanere, nordmenn, dansker, nederlendere, belgiere, franskmenn, flamlendere, spaniere, sveitsere, svensker, grekere, italienere — frivillige for et fritt Europa. Ikke en eneste av disse 20 000 soldater og offiserer deserterte.

I mars 1945 gav Hitler Skorzeny i oppdrag å sikre den såkalte alpefestning. Under et lynbesøk i Wien for å hente sin mor, sa den daværende Reichsverteidigungskommissar Baldur von Schirach til Skorzeny: «Her vil jeg kjempe og falle.»

Efter Hitlers død dro Skorzeny opp i fjellene og overgav seg 15. mai frivillig til amerikanerne. I utallige forhør, avhør m. v. blir det forsøkt å påføre ham «forbryterske handlinger». Stadig fikk han spørsmålet: «Har De bragt Hitler ut av Berlin? Ville De drepe Eisenhower?»

Skorzeny blir anklaget for mishandling, torturering av og drap på amerikanske fanger under Ardenneroffensiven. En USA-oberst overtok forsvaret av ham. 9. september 1947 blir Skorzeny og hans stab frifunnet. Engelske og amerikanske Secret Service-offiserer vitnet frivillig overfor retten: Oberst Skorzeny og hans offiserer har alltid opptrådt som gentlemen.» Den amerikanske pliktforsvarer: «Mine herrer, hvis jeg i en frontenhet som jeg ledet noen gang skulle få offiserer som disse anklagede, så ville jeg være stolt av det.» Også en ny prosess endte med hans frifinnelsen eller med at anklagen ble oppgitt. I Darmstadt blir han arrestert av de tyske Entnazifiserere. Prosessen ble stadig forhalet «ovenfra». Man kunne trass

alle anstrengelser ikke få istand noen anklage, falske vitneutsagn måtte tas tilbake. 25. juli 1948 erklærte Skorzeny overfor leirfunksjonærene at han ville forlate leiren. To dager senere fant han uten bestikkelser eller taustige veien ut i friheten.

I Spania.

Spania gir ham asyl. Skorzeny begynner på bar bakke og uten midler fra nytt av, som rekrutt i det sivile liv. Det lykkes ham å bli herre over de indre og ytre anfektelser og å sikre seg en ansett posisjon som ingeniør og entreprenør. På ny blir han omgitt av en stadig større krets av venner, nye og gamle, likesinnede, blant dem mange tidligere motstandere, allierte offiserer, forfattere, politikere, historikere, personligheter fra det kulturelle og politiske liv, journalister, filmfolk. Hans første livsavsnitt endte med diplom fra den tekniske høyskole i Wien, det annet med forfremmelse til oberst i reserven, det tredje med sikringen av hans økonomiske eksistens i det fri yrkesliv og anerkjennelse fra omverden og samfunnet.

Et antall betydelige menn og kvinner har jeg lært å kjenne i hans hus, fra alle nasjoner på denne og hin side av oseanet. Jeg nevner noen her fordi de allerede er døde: Victor de la Serna, den spanske adelsmann, våpenkamerat i øst, trofast venn, sønn av den mest berømte spanske dikterinne. Den fødte russiske prinsesse, vakker, klok, fascinerende, fyrstinne Doria Borgehese. Forfatteren Hemingway. Ønsket om en samtale kom fra ham etter at Skorzeny hadde pekt på svakheter i boken og filmen: «For hvem klokken ringer». Hemingway mente at han ingen innflytelse hadde hatt på utnyttelsen av boken i filmen.

Skorzeny hadde og har mange slags ambisjoner, yrkesmessige, tekniske, sportslige, samfunnsmessige, men har aldri hatt krigerske, han ville ikke bli noen «helt». Hans ærgjerrighet søkte ikke «stålregnet», «heltedøden», men det ublodige resultat av overlegen åndsnerverelse, koldblodighet og — besluttsomhet til det siste. Han stod sin mann som student, som ingeniør, som soldat der rykket opp til oberst og ble utmerket med ekeløvet til ridderkorset, gjennom full personlig innsats — gjen-

(Forts. side 8)

«Europas farligste - - -»

(Forts. fra side 7)

nom ubetinget pliktoppfyllelse og — gjennom hell.

For sine aksjoner kunne han ikke påberope seg noen militære tjenestlige forskrifter — han måtte selv finne, oppfinne, utvikle egne ideer og gjennomføre dem innen mulighetens ramme. Derfor valgte han bare frivillige til sine kommandos. Mange foretagender innstillet han av egen beslutning, også i strid med ordrer fra en Himmler, når ugjennomførligheten syntes ham klar og meningsløse menneskeofre bare den eneste «rettferdiggjørelse»: Av moralsk mot, av innsikt i det farlige i prestisjesøken og ordensraseri hos Bare-soldaten, og av teft hos den mann som gjennom krigens nød var steget til kommandør. Soldatene var for ham ikke bare «materiale», råstoff for utmerkelse, forfremmelse. Han var en mann som aldri ønsket krig, men som forble human i krigen.

Gamle og nye venner.

Verdenshistoriens scene har i mellomtiden dreiet videre. Andre står der oppe på de skrå bredder og spiller nu hovedrollen. Nu erfarer også de som i hatefull innbitthet bekriget vårt folk hvorledes det har seg med det angivelige heltemotet til feige snikskyttene, bombekasting på sivilboliger langt bak fronten og bakholdsmord. De allierte har skapt myten om partisanen. Gjennom år forblør nå deres soldater og offiserer i denne nådeløse kamp. Krigsforbrytertribunalene, som så ilferdig ble konstruert av anglo-amerikanere mot tyskere, venter nå på dem selv. Tauet som ble lagt om halsen på tyske offiserer, mannskaper, marskalk, svever nå over deres egne hoder. Oppstand, revolte, sabotasje, partisaner — amerikanere, engelskmenn, franskmenn, israelere blir nå selv ofre for denne skrekk.

På 25-årsdagen for hans innsats ved Gran-Sasso vil det italienske fjernsyn 12. september i år bringe en omfangsrik sending. En deputasjon på åtte mann har allerede oppsøkt ham i Madrid.

Skorzeny er stadig aktuell. Charles Foley fra den tyskfiendtlige DAILY EXPRESS forfattet en bok om ham, John Tolland innhentet opplysninger til sitt utmerkede verk «The last 100 Days», slik han selv bekjenner i forordet. For kort tid siden bragte BOSTON GLOBE, og 13. mai i år SINGA-

DET MÅ VISST NS-FOLK TIL!

Isommer har vår gamle venn og tidligere NS-mann Otto Falkenberg i en alder av 84 år pånytt tatt svømmermerket for Gud vet hvilken gang. Vi tror det er tredevte! Og i DAGBLADET leser vi at en annen tidligere NS-mann, den 57 år gamle Olav Reppen sikret seg en gullmedalje i sleggekast i årets nordnorske friidrettsmesterskap. Hans vinnerkast var på 40,28 meter. Reppen har ikke deltatt i konkurranser siden før okkupasjonen, da han gjorde det skarpt både i slegge og såvidt vi erindrer kule.

MIDT OPPE I BIAFRASKANDALEN

hvor den hykleriske verden med den ene hånd leverer våpen til Nigeria slik at det riktig kan tyne og utsulte Biafra og med den annen driver innsamling for å skaffe krigsforene mat, finner en anledning til også å avlevere passende spark til Skorzeny, som kom i skade for å fortelle at han var stor aksje-eier i de flyelskap som bragte maten videre til de sultende. En avis skriver om ham som «Hitlers yndlingsspion!» og synes at hans innsats i Biafrahjelpen «gir grunn til stygge anelser». Når det ellers gjelder Biafra, så leverer Sovjetsamveldet våpen til Nigeria fordi det ønsker mest mulig bråk i de svarte statene og egyptiske flyvere fører de russiske flyene. England leverer våpen fordi de svarte statene i Commonwealth ønsker det og fordi britene er interessert i olje i Nigeria og Biafra. Det er sannelig en nydelig verden vi lever i. Vår berømmelige

PORE SUNDAY TIMES hel-sides artikler om «Mussolini-røveren». Oberst Eisenhower, sønn av presidenten, innhentet råd og dom fra Skorzeny i forbindelse med en krigshistorisk publikasjon. Den tidligere understatssekretær i USA forsvarsministerium under Eisenhower, Perkins Mc. Guire, tilhører idag hans venner.

De 60 år legger ingen bremse på Skorzeny: Så lenge svømming, dukking, skiløping og motorsport er en del av hans liv, trass i at han har vært alvorlig såret og utstått strabasser av enhver art, har han fremdeles noe å stille opp mot ungdommen.

utenriksminister Lyng kan ikke anerkjenne staten Biafra av hensyn til England!

UNDER STRIDEN

som er oppstått i den kommunistiske verden som følge av Sovjets (med lydstaters) angrep på Tsjekkoslovakia kan det ha sin interesse å notere at det er 88 kommunistiske partier i verden og de har makten i 14 land. I de øvrige land er de dels legale, dels tolerert og dels forbudt og underjordiske. Det alt overveiende av medlemstallet, som ialt beløper seg til 41,8 millioner, faller naturligvis på de stater hvor partiet er ved makten, ialt 93,7 prosent. Av de resterende 6,3 prosent faller løvens part på Italia og Frankrike.

LØGNPROPAGANDAEN LEVER VIDERE

I DEUTSCHE WOGHEN-ZEITUNG leser vi: I en foretning i Bozen ble 50 stkr. såpe som angivelig stammet fra annen verdenskrig beslaglagt av politiet. Beslaget måtte gjennomføres fordi formannen i den jødiske menighet i Meran, Dr. Frederico Steinhäus hadde ytret mistanke om at såpen var blitt laget av fett fra konsentrasjonsleirfanger. (!) Steinhäus forsøkte å begrunne sin mistanke med at såpen bar fabrikkmerket «Rif» som måtte bety «Rein jüdisches Fett». I virkeligheten var «Rif» betegnelsen på alle «enhetssåper» som på grunn av krigen var nesten fettfrie. Ellers er jo løgnen om «såpe av menneskefett» av gammelt godt engelsk merke, laget under første verdenskrig.

MEN FOR Å HOLDE OSS TIL noe mere aktuelt i samme genre, så ser det ut til at vise av de nye svarte innvånere i London holder på å falle tilbake til gamle vaner. Iallfall har politiet funnet deler av mennesker i et kokekar og i sylteglass i et hus tilhørende en svart ny-engelsk familie.

LANGHÅREDE

bør være forsiktige med å reise til Jugoslavia hvis de setter pris på manen. En gruppe innfødt ungdommer, som kalles «frisørbanden» gjør nemlig jakt på langhårede og forvandler dem til korthårede.

FORFALSKEDE MUSSOLINI-DAGBØKER

Det gjelder fremdeles å fortsette den gamle hetspropaganda mot de forlengst avdøde fascistiske og nasjonal-sosialistiske leder og falskne-re har benyttet seg av dette. Således har en smart svindler snytt det britiske SUNDAY TIMES for over halvannen million kroner. Beløpet ble utbetalt for angivelige Mussolinidagbøker, som imidlertid viste seg å være laget av en 84 år gammel dame og hennes datter. En tidligere straffet italiener formidlet handelen.

HVA ER «AGGRESJON»?

Trass i at Rudolf Hess fremdeles sitter fengslet for å ha deltatt i krigersk «aggresjon» (og intet annet), så sitter det fremdeles en FN-kommisjon sammen etter i over tyve år å ha forsøkt å definere begrepet «aggresjon». Nu meddeles det at arbeidet skal fortsettes for om mulig å komme til en løsning innen årets utgang. Og etter Sovjets og lydstatenes angrep på Tsjekkoslovakia har man jo fått nytt materiale. I Nürnberg visste man allerede i 1946 hva «aggresjon» var og hengte tyske ministre og generaler for å ha gjort seg skyldig i det man fremdeles ikke kan definere.

ZIONS VISES PROTOKOLLER

lever fremdeles. Nå har den saudiarabiske kong Feisal finansiert et nytt opplag av boken. Det skal trykkes 200 000 eksemplarer på fransk og fordeles i den fransktalende del av Afrika. 100 000 eksemplarer skal trykkes og fordeles på engelsk, spansk, italiensk og arabisk. Som utgiver står et muhamedansk institutt i Beirut.

GROVT SKYTS

mot bundeskansler Kiesinger og Globke ble rettet av forsvarer i den siste tyske krigsforbryterprosess, mot den tidligere tyske diplomat von Hahn, som var tiltalt for å ha medvirket til transport av jøder. Hans forsvarer, Joachim Kügler hadde tidligere medvirket på aktorats side i krigsforbryterprosesser, men fikk nok av det og deltok altså nu som forsvarer. Han pekte på Kiesinger og Globke, den tidligere statssekretær hos bundes-

kansleren og nevnte at Globke hadde skrevet kommentarene til raselovene i Det tredje Rike og dermed skapt forutsetningene for forbrytelser begått mot jødene. «Uten Globkes kommentarer til Nürnberglovene», sa han «ville ingen av Eichmanns drabanter ha visst hvem som kom på tale for Auschwitz.» Kiesinger hadde i egenskap av sin høye stilling i Utenriksdepartementet tilstrekkelige informasjon om hvorledes det gikk med jødene, fortsatte han, og tilføyet at den tiltalte i likhet med Globke og Kiesinger hadde ligget under for «strukturelt betinget opportunisme». Eksemplet Kiesinger viste også «hvor lett opportunisme etterpå kan utgis for opposisjon». Det siste har vi merket også i Norge. Ellers ble tiltalte trass i innlegget dømt til 8 års fengsel, mens Kiesinger fortsetter i sitt høye embete.

ENGELSK TERORISTPASS

Ifølge DAILY EXPRESS har hundrevis av svarte terrorister som opererer mot Rhodesia britiske pass!

NYE AVSLØRINGER OM KENNEDY

Publikasjonen «Thunderbolt», Savannah, bringer den sensasjonelle melding at pro-kommunistiske budhister i Vietnam for syv år siden krevde av den amerikanske regjering at Diem-brødrene skulle fjernes. Den daværende president John F. Kennedy gav så CIA anvisning om å understøtte det budhistiske opprør og å sørge for å fjerne de regjerende Diem-brødrene.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,50

Bruk postgironr.: 16 450

Utgiver A/S Folk og Land
Viking Boktrykkeri